

Ved Amelia Platts Boynton Robinsons død: Til minde om Amelia

Af Helga Zepp-LaRouche

3. september 2015 – Amelia har forladt os i den stolte alder af 104. Frem til ganske kort før sin død, den 26. august, var hun ved sine sansers fulde brug, fuld til randen af sin lidenskabelige kærlighed til menneskeheden og ideen om, at »Gud har stadig en masse for dig at gøre« – et maksime i hendes liv, som hun aldrig opgav, hverken i den berømte frihedsmarch fra Selma til Montgomery den 7. marts 1965, »Blodige Søndag«, hvor Amelia blev genbanket af politiet på Edmund Pettus-broen og efterladt, idet man troede, hun var død, eller da hun nær var druknet i en flod, men overlevede, selv om hun ikke kunne svømme, kun fordi hun var urokkeligt dedikeret til sin mission.

Allerede i 1930'erne var hun en, måske den mest betydningsfulde, af initiativtagerne til borgerrettighedsbevægelsen, eftersom det var hende, der startede registreringen af afroamerikanske vælgere, også især kvinder. Dette var, mens der herskede betingelser, der var næsten identiske med betingelserne på slaveriets tid. I betragtning af den dybt rodfæstede racisme i Alabama (en af Sydstaterne), som stadig er fremherskende dér den dag i dag, samt den meget definitive fare, som Ku Klux Klan udgjorde, krævede det, hun gjorde, et enormt mod og en usvigelig vision om menneskets sande identitet. Sammen med sin mand, Samuel William Boynton, bragte hun mange af bevægelsens

ledere til Selma, inklusive James Bevel, den første, der opfordrede til marchen mod Montgomery, Hosea Williams og Martin Luther King. Hun tilbød dem sit hjem som base for deres operationer.

Filmen »Selma«, der kom sidste år, og i hvilken Amelia er repræsenteret, yder hende ikke retfærdighed for hendes banebrydende betydning. Hun fortalte mig selv, under vort sidste møde i Philadelphia i april måned, at en anden film om starten på borgerrettighedsbevægelsen

måtte laves, der understregede de afroamerikanske kvinders afgørende rolle, uden hvilken bevægelsen aldrig kunne være blevet til.

Jeg mødte Amelia tilbage i begyndelsen af 1980'erne i Virginia, i sammenhæng med min mand, Lyndon LaRouches samarbejde med mange amerikanske borgerrettighedsaktivister. Hun var et usædvanligt menneske med stor, magnetisk tiltrækningskraft, og

som omgående kunne hæve sin lytter op på et højere, historisk plan. Hun så Schiller Institutet som fortsættelsen af borgerrettighedsbevægelsen og bidrog til Institutets arbejde fra 1984 og frem til 2009 som vicepræsident, med mange internationale turneer, taler og interventioner.

Vort bekendtskab blev dybere, da Amelia, i marts og april 1990 – dvs. umiddelbart efter den fredelige revolution i Tyskland og under overgangsperioden til tysk genforening – besøgte Cottbus, Zwickau, Chemnitz, Son-

dershausen, Worbis, Heiligenstadt, Crivitz og endnu andre byer. Hun styrkede modet hos folk dér, gennem mange taler, hvor hun viste parallellerne mellem den amerikanske borgerrettighedsbevægelse og den bevægelse, der var i gang i Tyskland på det tidspunkt. I denne turbulente periode af tysk historie bidrog hun med sine enestående evner som digter – med sine digte og historier om Martin Luther King, såvel som også med sine smukt fremførte Spirituals. I taler til folk i de områder, der var ved at blive transformeret fra DDR (Østtyskland) til de nye forbundsstater i det genforenede Tyskland, gjorde hun dem bevidst om de evige, menneskelige principper, der forbinder alle dem, der har kæmpet for frihed, menneske- og borgerrettigheder – til alle tider og i alle nationer og kulturer. I disse spændende dage adopterede vi hinanden som mor og datter.

International indflydelse

I 25 år arbejdede Amelia sammen med Schiller Institutet som dettes vicepræsident og med Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet¹ i Tyskland, og hun besøgte ofte lande som Sverige, Danmark, Frankrig, Italien, Tyskland, Indien, Iran, Jordan, Egypten og, selvfølgelig, utallige byer i selve USA. Hun understregede altid betydningen af kærlighed til menneskeheden, fred og en Dialog mellem Kulturer. De mange tusinde mennesker, som hun inspirerede til at tænke på menneskeheden i en større skala, reagerede med taknemmelighed over at lære en ambassadør fra »det andet Amerika« at kende, især i den periode, hvor en række amerikanske krige, baseret på løgne, kom på mode.

Hun fordømte Irakkrigen i 2003 og sagde, i et interview med den italienske avis *Confronti*: »Det Onde kan kun transformeres gennem sin modsætning, Det Gode. Det er derfor, jeg er imod krigen, og jeg tror ikke, at ondskab kan rettes gennem en endnu større uret, der vil slå mange, uskyldige mennesker ihjel ... Jeg er stolt af, hvad jeg er, jeg er stolt af at have arbejdet sammen med Martin Luther King fra det øjeblik, han kom til Selma og frem til sin død, og i dag er jeg stolt af mit samarbejde med Lyndon LaRouche, en hvid mand, og Schiller Institutet.«

Lidt senere i interviewet sagde hun: »De forenede Stater var længe en håbets bavn for verden ... Ulykkeligvis er det amerikanske samfund og demokrati blevet tilsølet af mange af vore politiske ledere, der ønsker at se blod, og mere blod. Der er mange, der siger, at krigen i Afghanistan tjente til at mørklægge den kendsgerning, at vores økonomi er i en dårlig forfatning, og vi har en gæld på 32 billion dollars ... At tilskrive 11. september alle vore problemer er en måde, hvorpå man kan holde sandheden

skjult og aflede verdens opmærksomhed fra vore svagheder. De forenede Stater kan ikke anføre en kamp for retfærdighed, hvis det selv er uretfærdigt. Det kan ikke føre an i solidaritet, hvis det selv handler ud fra mottoet 'Del og hersk', og rager til sig af alt, hvad det vil have, fra et svagere land. Men de, der ønsker krig med Irak og potentielt endnu flere krige, udgør ikke flertallet af den amerikanske befolkning. Amerikanere ser med rædsel og skam, hvad vi gør ved andre lande i et eller andet navn.«

I betragtning af den umiddelbart forestående trussel om, at USA og NATO står for at antænde en enorm krig med Rusland og Kina, lyder det som hendes sidste vilje, når Amelia, i det samme interview med *Confronti*, sagde, at europæere burde nægte at støtte USA og burde sende repræsentanter for deres nationale parlamenter og regeringer af sted for at fortælle Washington, at »deres lande ikke vil deltage i denne blodhævn, at de ikke vil tillade anvendelsen af militærbaser på deres territorium, og at de ikke vil give økonomisk støtte til drabene«.

En anden italiensk publikation, *Buddismo e società*,

udgav ordlyden til en tale, som Amelia holdt den 28. september 2002 til tusinde mennesker på en konference i Rom. Hun sagde, bl.a.: »Min mand sagde, kort før udbruddet af Anden Verdenskrig, at vi sad på en krudttønde, der kunne eksplodere, hvornår det skulle være. I dag har jeg den samme følelse. Vi må derfor absolut handle, ikke alene for at forhindre krigen imod Irak, men også for at undgå alle de andre krige, der kunne blive en følge. I dag er det Irak, i morgen kunne det være Pakistan, Nordkorea, Vietnam, og det kunne endda snart blive dit eget land ... I må ikke lade jer korrumpere, I må ikke tillade dem at påtvinge jer NATO-baser for at føre denne krig.«

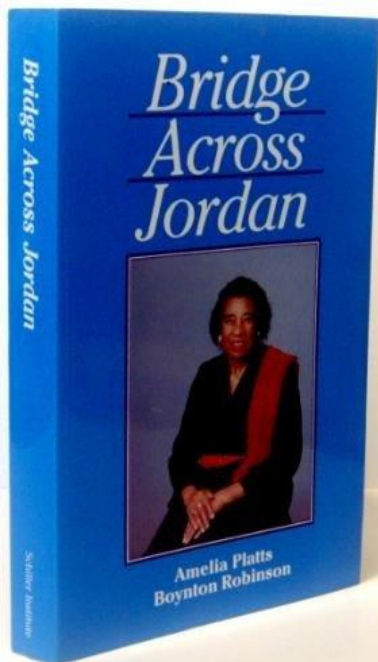
I sin beretning om borgerrettighedsbevægelsen i USA sammenlignede Amelia de afroamerikanere, der den-

gang var bange for at blive selvstændige landmænd, med de mennesker, der i dag er villige til at acceptere krigen: »De [disse afroamerikanere] kom ikke selv på ideen, fordi de i århundreder var blevet indoktrineret. De troede, at de altid måtte arbejde for deres herrer, ligesom mange i dag er indoktrineret og tror, at hvis Bush ønsker krig, så må Amerika føre krig.«

Amelias umiddelbare sociale miljø var i begyndelsen forblændet af Obama som den første, afroamerikanske præsident, ligesom også utallige europæere, som de 200.000 mennesker, der ophidset fejrede Obama i Berlin i 2008. Nu er desillusioneringen overalt. Så meget desto mere grund er der til, at alle de, der elskede hende, fejrer hendes udødelighed ved at beskytte verden i hendes ånd, hendes vidunderlige sinds ånd, og befrier verden til sand frihed.

Elskede Amelia, du vil være hos os for evigt, og vi hos dig!

Helga Zepp-LaRouche

¹ Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), det politiske parti i Tyskland, som Helga Zepp-LaRouche er formand for.